

2. Η ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η διείσδυση στην Ασία. Η Δύση, ιδίως η Ευρώπη, διείσδυσε στην Ανατολή, κατέλαβε τμήματά της, διαμόρφωσε ενότητες εκεί που δεν υπήρχαν, εξήγαγε προϊόντα της και θεσμούς, ενώ ταυτοχρόνως έπλασε μια νοητή Ανατολή, για να υπηρετήσει ιδεολογικές και αισθητικές ανάγκες της: μυστηριώδης και αινιγματική, ελκυστική και επίφοβη, η Ανατολή αυτή δεν έπαυσε να σαγηνεύει και να προβληματίζει τη Δύση, ώσπου οι ίδιοι οι λαοί της εισήλθαν δυναμικά στο διεθνές προσκήνιο και προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν τη Δύση με ίσους όρους.

Σε αντίθεση προς την Αφρική, την Αμερική ή την Ωκεανία, η Ασία δεν υπέκυψε στην Ευρώπη αμαχητί ή με ανάλογη ευκολία. Η Ασία υπήρξε το λίκνο σπουδαίων πολιτισμών, καθώς και των τριών πιο δυναμικών και επεκτατικών θρησκειών του κόσμου, του ιουδαϊσμού, του ισλαμισμού και του χριστιανισμού. Αυτή η Ασία λοιπόν υπήρξε η αχανής έκταση ενός ευρέος διαδρόμου μήκους 6.000 περίπου χιλιομέτρων, από τον Καύκασο έως τη Μογγολία, του ζωτικού χώρου των νομάδων. Αυτός ο διάδρομος, η λεγόμενη «Κεντρική Ασία», έστελνε κύματα επιδρομών στην Ευρώπη από τους αρχαίους χρόνους και για τα επόμενα χίλια τουλάχιστον χρόνια. Ήταν επίσης η νοτιοδυτική Ασία, η ισλαμική Ασία, από τη Μικρά Ασία έως τον Ινδικό Καύκασο η Ινδία, η Κίνα και η Ιαπωνία. Εδώ θα παρουσιαστούν οι τρεις τελευταίες χώρες.

Η Ινδία. Τη μακράιωνη συμβίωση ινδουιστών* και μουσουλμάνων κυρίαρχων και λαών ακολούθησε, τον 11ο και τον 12ο αιώνα, η ραγδαία κατάκτηση της χώρας αυτής από τουρκικά φύλα, που εισέβαλαν από τον βορρά και επέβαλαν την κυριαρχία τους στο βόρειο τμήμα της χερσονήσου. Στο τέλος του 14ου αιώνα η Ινδία έγινε στόχος των νέων κατακτητών, των ορδών του

Χάρτης της Άπω Ανατολής. Στην περιοχή είχαν διεισδύσει οι δυτικές, κυρίως ευρωπαϊκές, αποικιοκρατικές δυνάμεις, ενώ μετά τα μέσα του 19ου αιώνα και η ίδια η Ιαπωνία εξέθρεψε φιλοδοξίες επεκτατισμού, αποκτώντας σταδιακά επιρροή σε νησιά του Ειρηνικού, στην Κορέα, τη σημερινή Ταϊβάν και τη μισή Σαχαλίνη.

Οι Πόλεμοι του Οπίου και οι συνέπειές τους για την Κίνα

Έτσι ονομάστηκαν δύο πόλεμοι που διεξήχθησαν ανάμεσα στη Βρετανία και την Κίνα (1839-1842 και 1856-1860· στον δεύτερο πόλεμο η Βρετανία είχε σύμμαχο τη Γαλλία) με αφορμή την απαγόρευση της εισαγωγής οπίου στην Κίνα. Η απαγόρευση αυτή, που οφειλόταν στη μεγάλη διαρροή συναλλάγματος από την Κίνα, έπληττε τα εμπορικά συμφέροντα των Βρετανών και γενικότερα των Ευρωπαίων και προκάλεσε την ένοπλη αντίδρασή τους.

Η επέκταση της οικονομικής κυριαρχίας των Μεγάλων Δυνάμεων στον ευρύτερο χώρο της Αφρικής και της Ασίας έδωσε την αφορμή για την επιπόηση μορφών έμμεσου ελέγχου αποικιακού χαρακτήρα στο εσωτερικό χωρών που διατηρούσαν τυπικά την ανεξαρτησία τους. Η επιβολή αυτή έμελλε να προσλάβει την ακραία έκφρασή της στην περίπτωση ειδικότερα της Κίνας [...]. Στην Κίνα η επιβολή του συλλογικού ευρωπαϊκού ελέγχου βασίζεται σε μια σειρά από ετεροβαρείς συνθήκες που καθιερώνουν την κυριαρχική εμπορική και οικονομική διείσδυση στο εσωτερικό της αχανούς αλλά και ευάλωτης αυτοκρατορίας. Η εθνική κινεζική εξέγερση, το 1900, θα καταπνίγει από μικτό στρατιωτικό άγλημα Ευρωπαίων, Ιαπώνων και Αμερικανών! Τότε κάνει την εμφάνισή της ως αποικιακή δύναμη και η Ιαπωνία, με την επιβολή προτεκτοράτου στην Κορέα (1905).

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος, Η οργάνωση της διεθνούς κοινωνίας. Ιστορική επισκόπηση, Σάκκουλας, Αθήνα-Θεσσαλονίκη 1996, σ. 46.

Ταμερλάνου, που αποχώρησαν γρήγορα, αφού όμως προκάλεσαν τον πολιτικό κατακερματισμό της. Τέλος, τον 16ο αιώνα νέος κυρίαρχος εισέβαλε στη χώρα, αυτή τη φορά από το Αφγανιστάν, ιδρύοντας τη δυναστεία των Μογγόλων, την οποία βρήκαν οι Πορτογάλοι έμποροι και κατόπιν οι Άγγλοι κατακτητές. Διασημότερος όλων των ηγεμόνων της δυναστείας των Μογγόλων (1526-1707) υπήρξε ο **Ακμπάρ** (1556-1605), του οποίου η λαμπρή βασιλεία συνέπεσε με αυτήν της Ελισάβετ Α΄ της Αγγλίας (1558-1603), καθώς και με αυτήν ενός άλλου ηγεμόνα μεγάλης αυτοκρατορίας, του Φιλίππου Β΄ της Ισπανίας (1556-1598).

Ο μεγάλος Πορτογάλος θαλασσοπόρος Βάσκο ντα Γκάμα άνοιξε στους Πορτογάλους πρώτα και κατόπιν στους άλλους Ευρωπαίους εμπόρους τη δυτική ακτή της Ινδίας, την ακτή του Μαλαμπάρ, με το περίφημο ταξίδι του, το 1497-1498, με το οποίο παρέκαμψε την Αφρική, από το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας. Με βάση τους την περιοχή της Γκόας, νοτίως της Βομβάης (την περιοχή προσάρτησε το 1962 η Ινδία), οι Πορτογάλοι ήλεγχαν επί έναν αιώνα το εμπόριο της ευρύτερης περιοχής. Τον 17ο αιώνα όμως τους Πορτογάλους ανταγωνίζονταν για τον έλεγχο του εμπορίου της Ανατολής οι Ολλανδοί, οι Άγγλοι και οι Γάλλοι. Τη διείσδυση των εμπορών της Ευρώπης στην Ινδία προωθούσαν και εξασφάλιζαν ισχυρές εθνικές εταιρείες που δρούσαν στην Ανατολή.

Επικράτησε εν τέλει, με την υποστήριξη της βρετανικής κυβέρνησης, η βρετανική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών, η οποία ίδρυσε εμπορικούς σταθμούς σε καίρια σημεία της χώρας με ευρείες διοικητικές αρμοδιότητες. Στα τέλη του 18ου αιώνα το βρετανικό κοινοβούλιο θέσπισε τον «δυναμικό έλεγχο» των εμπορικών αποικιών στην Ινδία από την Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών και από τον Βρετανό μονάρχη, ενώ στις αρχές του 19ου αιώνα η βρετανική κυβέρνηση τερμάτισε το μονοπώλιο της Εταιρείας στο εμπόριο της Ινδίας και προχώρησε στην προσάρτηση των διάφορων κρατικών μορφωμάτων της χώρας, η οποία κατέστη αποικία του Στέμματος. Έως τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο η Βρετανία ολοκλήρωσε την κυριαρχία της στην Ινδία, στο Πακιστάν και στη Βιρμανία.

Η Κίνα. Στην Κίνα, παρά την εναλλαγή διάφορων δυνασθειών στην εξουσία, υπήρχε ανέκαθεν μια ισχυρή και ανθεκτική ηγετική κοινωνική ομάδα που ήλεγχε τη διοίκηση της χώρας, οι Μανδαρίνοι*. Στον ταοϊσμό και τον κομφουκιανισμό, που ιδρύθηκαν τον 6ο αιώνα π.Χ., προστέθηκαν ο βουδισμός τον 1ο αιώνα μ.Χ., ο νεστοριανός χριστιανισμός και ο ισλαμισμός από τον 7ο έως τον 10ο αιώνα. Η μία αυτοκρατορική δυναστεία διαδεχόταν την άλλη, ενώ τον 13ο αιώνα η χώρα κατακτήθηκε από τους Μογγόλους νομάδες πολεμιστές και αποτέλεσε τον πυρήνα μιας αχανούς αυτοκρατορίας, που εκτεινόταν από την Κίνα έως τη Λιθουανία. Τον μεγάλο Μογγόλο κατακτητή **Κουμπλάι** επισκέφτηκε στο Πεκίνο ο Μάρκο Πόλο κατά το τελευταίο τέταρτο του 13ου αιώνα. Το 1521 στη χώρα έφτασαν οι Πορτογάλοι έμποροι και ιεραπόστολοι, οι οποίοι όμως περιορίστηκαν από τις κινεζικές αρχές στη χερσόνησο του Μακάο, στη νοτιοανατολική Κίνα. Το Μακάο και η Καντόνα (αποικία της Βρετανίας από τον 17ο αιώνα), στην ίδια περιοχή, υπήρξαν τα μόνα σημεία μέσω των οποίων η Κίνα διεξήγε τις εμπορικές της συναλλαγές με τη Δύση και τον υπόλοιπο κόσμο επί πολλούς αιώνες.

Στους αιώνες της τελευταίας δυναστείας, αυτής των **Μαντσού** (1644-1912), η Κίνα περιλάμβανε τη Μαντσουρία, τη Μογγολία, το Θιβέτ και το Τουρκεστάν, ενώ είχε ως φόρου υποτελείς την Κορέα, το Νεπάλ, το Σιάμ και τη Βιρμανία. Το 1689 η Κίνα υποχρεώθηκε να υπογράψει την πρώτη συνθήκη με ευρωπαϊκή δύναμη, τη Ρωσία, με την οποία διευθετήσε τα βόρεια σύνορά της, ενώ το 1842, στο τέλος του πρώτου **Πολέμου του Οπίου***

με τη Βρετανία, αναγκάστηκε να εκχωρήσει στους Βρετανούς το Χονγκ Κονγκ. Στη συνέχεια η Κίνα αναγκάστηκε να εκχωρήσει τη Σιβηρία στη Ρωσία (1858-1860), την Κορέα και την Ταϊβάν στην Ιαπωνία (1895), καθώς και διάφορους λιμένες σε άλλες μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Το 1900 ξέσπασε η **Επανάσταση των Μπόξερ*** ως αντίδραση στην επιρροή που είχαν αποκτήσει στην Κίνα οι δυτικές δυνάμεις, οι οποίες όμως κατέπνιξαν την εξέγερση. Το 1911 μια νέα εξέγερση ανέτρεψε τη δυναστεία των Μαντσού αυτοκρατόρων και ανακήρυξε τη **Δημοκρατία της Κίνας**.

Γερμανική λιθογραφία του 1900, που απεικονίζει συμβολικά την επίθεση των ενωμένων δυτικών δυνάμεων και των Ιαπώνων για την καταστολή της εξέγερσης των Μπόξερ στην Κίνα.

Τον 19ο αιώνα η Ιαπωνία άνοιξε τις αγορές της στους Δυτικούς, υιοθέτησε πολλούς σύγχρονους θεσμούς και γνώρισε σημαντική βιομηχανική ανάπτυξη. Ο πίνακας αποδίδει συμβολικά τη δυτική διείσδυση στην Ιαπωνία.

Η Ιαπωνία. Αντίπαλη δύναμη της Κίνας στην Άπω Ανατολή υπήρξε η Ιαπωνία, χώρα που εισήγαγε από την Κίνα πολλά πολιτιστικά στοιχεία και θεσμούς. Επίσημη θρησκεία της χώρας υπήρξε ο βουδισμός, που εισήχθη τον 6ο αιώνα. Τον αυτοκράτορα της Ιαπωνίας ήλεγχε η στρατιωτική φεουδαρχία των Σογκούν, οι οποίοι κατείχαν την πραγματική ισχύ. Τη χώρα επισκέφτηκαν πρώτοι οι Πορτογάλοι έμποροι και ιεραπόστολοι στα μέσα του 16ου αιώνα, αλλά οι Δυτικοί δεν κατόρθωσαν να «εκπορθήσουν» την Ιαπωνία έως τα μέσα του 19ου αιώνα και περιοριζόνταν στο Ναγκασάκι, όπου συναλλάσσονταν με τους Ιάπωνες. Πρώτοι εξασφάλισαν εμπορική συμφωνία οι Αμερικανοί το 1854. Στη συνέχεια και με γοργούς ρυθμούς η Ιαπωνία υιοθέτησε δυτικούς θεσμούς, απέκτησε Σύνταγμα το 1889 και προώθησε την εκβιομηχάνιση του δευτερογενούς τομέα παραγωγής. Η Ιαπωνία πολέμησε με την Κίνα το 1894-1895, συνήψε συνθήκη συμμαχίας με τη Βρετανία το 1902 και το 1904-1905 πολέμησε κατά της Ρωσίας και την ταπείνωσε. Με τη νίκη της αυτή προβλήθηκε στο διεθνές προσκήνιο ως μεγάλη δύναμη, άξια σεβασμού από τις άλλες μεγάλες δυνάμεις.

Ερωτήσεις

1. Να αναλύσετε τις σχέσεις των δυτικών δυνάμεων με τις χώρες της Άπω Ανατολής.
2. «Οριενταλισμός» ονομάζεται η στερεοτυπική εικόνα την οποία οι άνθρωποι του δυτικού κόσμου έχουν για τους κατοίκους της Ανατολής. Ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της εικόνας σήμερα;